

Stanisław Wyspiański

Śpiący Staś

Stanisław Wyspiański jako malarz lubował się przede wszystkim w oddawaniu sytuacji naturalnych, nieupozowanych. Jego dzieła, które powstały głównie przy użyciu techniki pastelowej (wiele z nich utrzymanych jest w konwencji popularnej wówczas secesji), stanowią jeden z najcenniejszych zbiorów epoki Młodej Polski.

„Śpiący Staś” namalowany został w **1904 r.** (technika pastelowa). Obraz przedstawia syna artysty w pełni naturalnej pozycji. Dziecko, najprawdopodobniej zmęczone, siedzi w fotelu, opierając głowę i ramiona na

stole. Twarz odzianego w czerwony strój chłopca zwrócona jest w stronę widza, wyraźnie zaznaczona została jej **delikatność, spokój**.

Interpretacja

Twarz chłopca ukazuje spokój, łagodność i niewinność. Jego okrągłe policzki, zamknięte oczy i wpółotwarte usta zdają się sugerować głęboki i wolny od zmartwień sen. Można jednak odnieść wrażenie, iż wkrótce zostanie on przerwany, dziecko otworzy oczy i szybko podniesie główkę, ściągając ręce ze stolika. Być może dzieje się tak dlatego, że kolorystyka obrazu, chociaż pastelowa, jest żywa. Są to barwy ciepłe, powszechnie kojarzone z energią, żywotnością (szczególnie czerwień stroju Stasia).

Warto dostrzec także fakt, iż „Śpiący Staś” to portret niepozowany, **ukazujący sytuację niewymuszoną**, a więc przywołujący szczerze uczucia. Tytułowy bohater to syn Wyspiańskiego, który w 1904 roku miał 3 lata. Przedstawiony przez ojca zdaje się dzieckiem wyjątkowym. Już sama perspektywa dzieła - jak gdyby oddająca punkt widzenia dorosłej osoby z troską przyglądającej się potomkowi.

Dzieło Wyspiańskiego to szczególny przykład zainteresowania dzieckiem, jego światem wewnętrznym. Ukazując Stasia w ten sposób, artysta podkreślił, iż posiada on własną sferę emocji, przeżywa określone stany, reaguje w sposób podobny jak dorośli.